

ΠΟΣΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΕΧΕΙ ΝΑ ΡΥΘΜΙΣΤΕΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΡΕΟΣ;

Του
Ιγνάτιου Καίτεζιδη*

Εδώ και πάρα πολύ καιρό διεξάγεται στην Ελλάδα μια συζήτηση για το δημόσιο χρέος, η ρύθμιση του οποίου τείνει να εξελιχθεί σε μείζον εθνικό θέμα και σε αντιπαροχή έναντι όλων των θυσιών του ελληνικού λαού που προηγήθηκαν και έπονται.

Το δημόσιο χρέος είναι τα χρήματα που χρωστά το Δημόσιο σε αυτούς οι οποίοι του δανείζουν. Και του δανείζουν, γιατί πολύ απλά δεν έχει να πληρώσει τις υποχρεώσεις που δημιουργεί. Αρα, ξοδεύει περισσότερα από όσα εισπράττει. Αυτό εν μέρει ρυθμίστηκε με την «απαγόρευση» δημιουργίας ελλειμμάτων. Για να αναχρηματοδοτήσει, όμως, το χρέος του χρειάζεται να βρῖσκει πάντοτε πρόθυμους δανειστές, οι οποίοι θα δεχθούν να δανείσουν και να κερδίσουν, αφού αναλαμβάνουν έναν σημαντικό πιστωτικό κίνδυνο.

Αυτοί οι δανειστές είναι σήμερα για την Ελλάδα τα κράτη. Ούτε τράπεζες ούτε ιδιώτες. Σήμερα, το χρέος της χώρας βρίσκεται στα χέρια των εθνικών κυβερνήσεων. Πόσο απλό είναι, λοιπόν, να ζητήσει η Ελλάδα από την Τσεχία, τη Γαλλία, την Αυστρία, την Ισπανία κ.λπ. να «κουρέψουν» τις απαιτήσεις τους κατά 30% ή 40% και, άρα, να κληθούν οι δικό τους φορολογούμενοι να πληρώσουν αυτό που μας χάρισαν; Μάλλον απίθανο.

Επομένως, η προσδοκία για «κούρεμα» είναι εκτός συζήτησης. Μήπως θα αποτελούσε λύση η μείωση των επιτοκίων; Σήμερα εξυπηρετούμε το δημόσιο χρέος μας με μέσο επιτόκιο κάτω από



1,5%, την ώρα που πολλοί από τους δανειστές μας δανείζονται από τις αγορές με επιτόκιο 2,5%! Αρα, μάλλον και αυτή

η προσδοκία έχει μικρά περιθώρια επιτυχίας. Το τρίτο στοιχείο της αναδιάρθρωσης είναι η ωρίμανση των λήξεων των ομολόγων. Οι λήξεις χρέους της κεντρικής διοίκησης φτάνουν έως το 2059 (!), δηλαδή 42 χρόνια μετά, και μάλλον πολλοί από εμάς δεν είναι βέβαιο ότι θα τα δούμε να ανανεώνονται! Αραγε, θα πάει πιο μακριά η λήξη τους; Τι μένει, λοιπόν; Αυτό που μένει είναι να

Ψάχνουμε λύσεις ελεημοσύνης και εξάρτησης, αδιαφορώντας για τις συνέπειες

καταλάβουμε ότι το πρόβλημα του δημοσίου χρέους δεν είναι στον αριθμητή του κλάσματος, αλλά στον παρονομαστή.

Σήμερα, η Ελλάδα έχει 340 δισ. δημόσιο χρέος και 185 δισ. ΑΕΠ, δηλαδή έχει χρέος 184% του ΑΕΠ. Αν όμως η Ελλάδα είχε ΑΕΠ 270 δισ., όσο ήταν περίπου πριν από την έναρξη της κρίσης, το χρέος της θα ήταν 125% του ΑΕΠ και, άρα, απόλυτα διαχειρίσιμο, χωρίς καμία ανάγκη αναδιάρθρωσής του. Κάνουμε ως κράτος, λοιπόν, το προφανώς κουτοπόνηρο: Αντί να

παράγουμε για να αλλάξουμε την εικόνα του χρέους, ζητάμε επίμονα να μας μειώσουν. Αναζητούμε, δηλαδή, λύσεις ελεημοσύνης και εξάρτησης, αδιαφορώντας για τις συνέπειες.

Πριν από χρόνια, ένας κουρέας στη Θεσσαλονίκη είχε τοποθετήσει στη βιτρίνα του κουρείου του την πινακίδα «Κούρεμα δωρεάν αύριο». Κάποιοι λένε ότι η ίδια πινακίδα είναι κρεμασμένη ήδη και στην αίθουσα του Eurogroup!

*Δήμαρχος Πυλαίας-Χορτιάτη, αντιπρόεδρος της Επιτροπής Θεσμών της ΚΕΔΕ